

Ενότητα 5.1 ΚΑΚΟ

Αμαρτία

ΑΜΑΡΤΙΑ

- Αμαρτία είναι η απομάκρυνση του ανθρώπου από το Θεό
- Το λάθος του ανθρώπου που απαιτεί όχι τιμωρία αλλά θεραπεία.
- Η πτώση του ανθρώπου από την αθανασία στο θάνατο, από την αιωνιότητα στη φθορά

. Η Πτώση του ανθρώπου
(Γεν 2, 15-17 και 3, 1-14. 23)

1) Πήρε, λοιπόν, ο Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έβαλε μέσα στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργεί και να τον προσέχει. Του έδωσε αυτήν την εντολή: «Απ' όλα τα δέντρα του κήπου μπορείς να τρως. Από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού να μη φας· γιατί την ίδια μέρα που θα φας απ' αυτό, εξάπαντος θα πεθάνεις [θα γίνεις θνητός]». [...]

- Απ' όλα τα ζώα του αγρού, που είχε δημιουργήσει ο Κύριος ο Θεός, το φίδι ήταν το πιο πανούργο. Είπε λοιπόν το φίδι στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» Η γυναίκα τού απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίζουμε, για να μην πεθάνουμε».

Ο άνθρωπος υποκύπτει ελεύθερα στον πειρασμό

- Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα πεθάνετε· ξέρει όμως ο Θεός ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί, και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό». Η γυναίκα είδε ότι οι καρποί του δέντρου ήταν εύγευστοι, ελκυστικοί και ξεσήκωναν την επιθυμία για την απόκτηση γνώσης. Πήρε, λοιπόν, από τους καρπούς του κι έφαγε· έδωσε και στον άντρα της που ήταν μαζί της, και έφαγε κι αυτός

Τότε άνοιξαν τα μάτια και των δύο και **κατάλαβαν ότι ήταν γυμνοί**. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν καλύμματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους. Τότε άκουσαν το θόρυβο που έκανε ο Κύριος ο Θεός, καθώς περπατούσε στον κήπο το δειλινό, και κρύφτηκαν απ' αυτόν ο Αδάμ και η γυναίκα του ανάμεσα στα δέντρα του κήπου. Αλλά ο Κύριος ο Θεός φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «Πού είσαι;» Εκείνος απάντησε: «Σε άκουσα στον κήπο, φοβήθηκα και κρύφτηκα, γιατί είμαι γυμνός».

Ο άνθρωπος μεταβιβάζει την ενοχή του

- . «Ποιος σου είπε πως είσαι γυμνός;» ρώτησε ο Θεός. «Μήπως έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορέψει να φας;» Ο Αδάμ αποκρίθηκε: «Η γυναίκα που μου έδωσες, εκείνη μου πρόσφερε έναν καρπό και έφαγα». Ο Κύριος ο Θεός ρώτησε τη γυναίκα: «Γιατί το έκανες αυτό;» Εκείνη απάντησε: «Το φίδι με εξαπάτησε και έφαγα».

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

- Τότε είπε ο Κύριος ο Θεός στο φίδι: «Γι' αυτό που έκανες, καταραμένο να 'σαι μόνο εσύ απ' όλα τα ζώα της γης! Με την κοιλιά θα σέρνεσαι, και χώμα θα τρως σ' όλη σου τη ζωή.

Ο Θεός διώχνει τον άνθρωπο από τον Παράδεισο για να μη μείνει αθάνατο το κακό. Όμως του δίνει και μια υπόσχεση.

Έχθρα θα βάλω ανάμεσα σ' εσένα και στη γυναίκα, κι ανάμεσα στον απόγονό σου και στον απογονό της. Εκείνος θα σου συντρίψει το κεφάλι κι εσύ θα του πληγώσεις τη φτέρνα». Έτσι, ο Κύριος ο Θεός έδιωξε τον άνθρωπο από τον κήπο της Εδέμ, για να καλλιεργεί τη γη απ' την οποία είχε προέλθει.

Οι διηγήσεις της Βίβλου με ωραίες εικόνες παρουσιάζουν μεγάλες αλήθειες

1. Το κακό δεν υπήρχε πάντα, το δημιούργησε ο άνθρωπος
2. Ο άνθρωπος ελεύθερα επέλεξε την αμαρτία, δηλαδή να παρακούσει το Θεό
3. Το κίνητρο για την αμαρτία είναι η θεοποίηση του ανθρώπου. Ο άνθρωπος επιθυμεί να γίνει Θεός από μόνος του, χωρίς το Θεό. Ένας αυτοδίδακτος Θεός. Αυτό είναι η βάση κάθε αμαρτίας

- Η σχέση μας με το Θεό είναι ζωή ενώ η απομάκρυνση μας από το Θεό έχει ως συνέπεια το θάνατο
- Ο Θεός ενδύει τους πρωτοπλάστους με δερμάτινους χιτώνες, δηλαδή φθαρτά σώματα και τους διώχνει από τον Παράδεισο
- Τους δίνει όμως μια υπόσχεση: κάποτε ο απόγονος της Εύας, δηλαδή ο Χριστός θα νικήσει το φίδι, δηλαδή το θάνατο

Μετάνοια

- Όλοι οι άνθρωποι έχουν ροπή προς την αμαρτία
- Η μετάνοια νικά και σβήνει κάθε αμαρτία.
- Μια ωραιότατη διήγηση του Χριστού είναι η παραβολή του ασώτου υιού.
- Οι πατέρες της Εκκλησίας έχουν πεί πως αυτή η παραβολή θα μας αρκούσε για να κατανοήσουμε πως ο Θεός μας είναι αγάπη κι όχι τιμωρία, στοργή κι όχι περιφρόνηση.
- Αρκεί εμείς να το θελήσουμε
- Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
- ΤΡΑΓΟΥΔΙ : Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

- Ο βασιλιάς του Ισραήλ Δαβίδ έπεσε στη βαριά αμαρτία της μοιχείας που για να συγκαλύψει έγινε ηθικός αυτουργός ενός φόνου. Μετανόησε έμπρακτα. Ο θεός δέχτηκε τη μετάνοιά του και τον αξίωσε να γίνει προφήτης. Έγραψε τους Ψαλμούς και βέβαια τον ψαλμό 50 της μετανοίας: «ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...»

Ο Ζακχαίος

- Οι τελώνες της εποχής του Χριστού θεωρούνταν μεγάλοι αμαρτωλοί διότι μάζευαν τους φόρους για τους κατακτητές Ρωμαίους, αδικώντας το λαό. Ο αρχιτελώνης της Ιεριχούς σκαρφαλώνει σε ένα δέντρο για να δει το Χριστό, παρόλο που λόγω του αξιώματός του δεν ήταν αναγκαίο αυτό. Ο Χριστός βλέπει την ταπείνωσή του και του ζητά να μείνει στο σπίτι του. Συγκινημένος για την τιμή και μετανιωμένος ο Ζακχαίος, δέχεται με χαρά το Χριστό και αποκαθιστά όλες τις αδικίες του

Η αμαρτία χρειάζεται θεραπεία κι όχι τιμωρία

- Ο Χριστός είναι ιδιαίτερα στοργικός προς τους αμαρτωλούς και έμπρακτα καταργεί τα στερεότυπα της εποχής του
- Αποτρέπει το λιθοβολισμό γυναίκας που συνελήφθη να μοιχεύει με τα λόγια:

Ο αναμάρτητος
πρώτος τον λίθον
βαλέτω

Τα μύρα της αμαρτωλής

- Δέχεται τη μετάνοια και τα μύρα της αμαρτωλής λίγο πριν τα πάθη του, λέγοντας πως με αυτό τον τρόπο προετοιμάζεται η ταφή του

Η άρνηση του Πέτρου

- Ο κορυφαίος μαθητής του Χριστού ο Πέτρος , δειλιάζει βλέποντας τη δίκη του Χριστού και τον αρνείται τρεις φορές πριν «αλέκτωρα λαλήσαι..» πριν λαλήσει ο πετεινός όπως του είχε πει το προηγούμενο βράδυ ο Χριστός. Ακούγοντας τον πετεινό , κατάλαβε το λάθος του κι έκλαψε με πικρά δάκρυα

Απόγνωση

- Η μεγαλύτερη αμαρτία είναι η απόγνωση και η έλλειψη εμπιστοσύνης στην αγάπη και το έλεος του Θεού.
- Η αμετανοησία θεωρείται ως βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος . Ο Θεός δε συχωρεί όποιον δε μετανοεί γιατί παραβιάζει την ελευθερία του.

- Για το Χριστιανισμό δεν υπάρχει καλός και κακός θεός που συγκρούονται(αυτό λέγεται μανιχαϊσμός) αλλά μόνο ο καλός Θεός.
- Το κακό είναι η απουσία του καλού, όπως το σκοτάδι η απουσία του φωτός.
- Τώρα που άρχισε η περίοδος του Τριωδίου είναι καιρός πνευματικής περισυλλογής και μετανοίας, και επιστροφής στη χαρά του Χριστού ώστε να υποδεχθούμε την Ανάσταση